

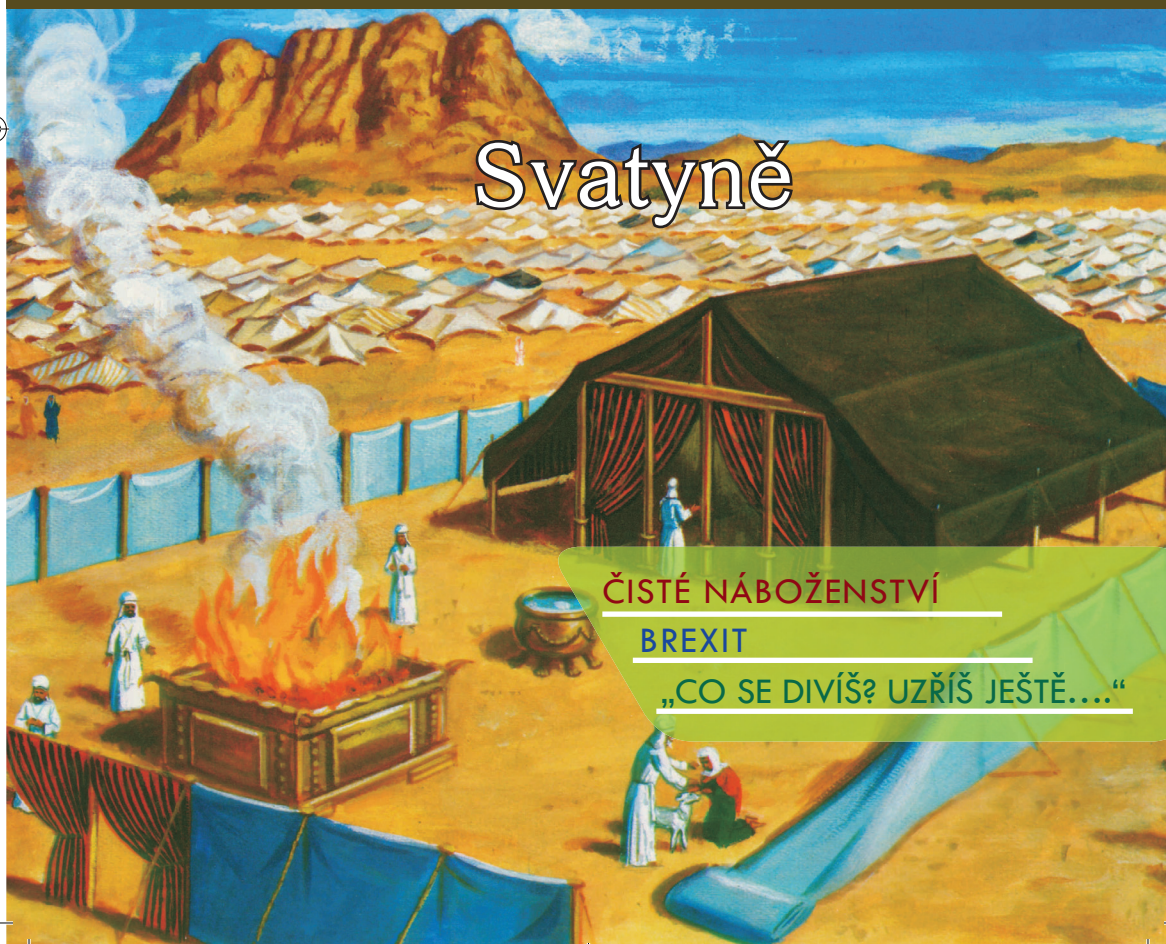
Z RÁJE DO RÁJE

Svatyně

ČISTÉ NÁBOŽENSTVÍ

BREXIT

„CO SE DIVÍŠ? UZŘÍŠ JEŠTĚ...“

VÝZVA K BDĚLOSTI

Byla jsem upozorněna na agenty (zástupce) satana, pracující způsobem, o jakém se nám nezdá. Příležitostně se převléknou za „anděla světla“. Tímto způsobem jsou přijatelní mnohým.

Když se s Kristem spojíme co nejtěsněji, satan nemá dost síly, aby nás přemohl. Když se k Bohu těsněji přiblížíme, On se těsněji přiblíží k nám a pozvedne naši korouhev proti nepříteli.

Viděla jsem některé, dokonce takové, kteří hlásali Boží Slovo, a přesto jim hrozilo nebezpečí, že budou přemoženi.

Viděla jsem, jak někteří vkládali své ruce do rukou satana, zatímco on vedl s nimi důvěrný rozhovor. Poučoval je, že by bylo vhodné mnohé věci v církvi změnit. Oni pak jeho rady předkládali těm, které jim on doporučil. Oni tím byli nadšeni, neboť se jim to jevilo srozumitelnější a považovali to za lepší pracovní metodu.

Mluvím na adresu vás všech: Buďte ostražití, neboť satan jako „anděl světla“ prochází všemi sbory a snaží se členy získat na svoji stranu. Dostala jsem příkaz varovat Boží lid: Nenechte se svést (podvádět): „Bůh nebude posmíván.“

The Gospel Herald, June 1905 (důraz přidán)

Kéž nás dobrotivý Bůh před satanovými svody a jeho agenty bezpečně ochrání!! Kdo je tvým rádcem?

Herald Remnant Sept/Oct. 2016

připravil: JÁN KOVÁČIK

IMPRESUM

Z RÁJE DO RÁJE

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází nepravidelně. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zaslali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat na adrese redakce. Žijeme v čase, kdy se dějiny tohoto světa uzavírají, jdeme přímou cestou za Bohem, naším Vykupitelem. Časopis můžete nabídnout svým sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Marcela Juřicová
Alena Hotová
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Marcela Juřicová - Ráj
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.
Tel: 0049 8031 9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
IČ: 02291959
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN:
CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: Petr Poslušný

OBSAH

2	Výzva k bdělosti
J. KOVÁČIK	ÚVODNÍK
4	Svatyně
F. POSLUŠNÝ	SPRÁVNÉ UCTÍVÁNÍ
11	Čisté náboženství
M. DUNKA	ÚCTA K BOHU
23	Brexit
J. KOVÁČIK	SPOJOVÁNÍ
NESLUČITELNÉHO
29	„Co se divíš ? Uzřiš ještě...“
J. KOVÁČIK	ZAMYŠLENÍ
31	Pozvánka	
32	Reklama	

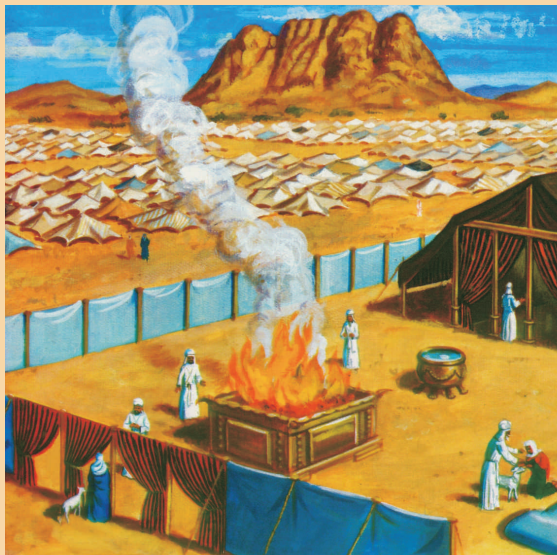
» *Celým srdcem svým hledám
tebe, nedopoušťej mi bloudit
od přikázání tvých.* «

Žalm 119,10

SVATYNĚ

Člověk, který se s tímto slovem setká při nějakém rozhovoru nebo setkání a není znalý bližších souvislostí s tímto slovem, jeho významem a obsahem, může být na rozpacích, cože to může znamenat.

Dnes jsou k dispozici nejrůznější technické pomůcky, které mu mohou poměrně rychle pomoci. V případě, že má k dispozici nějakou encyklopedii, je to už snazší. Ale hodně modernějších encyklopedií se tímto slovem nezabývá. Lepší to už je hledáme-li tento výraz v náboženských slovnících. Bezkonkurenční jsou v tomto směru takzvané chytré telefony. Tam je možné najít k tomuto výrazu popis toho, co toto slovo znamená a jaký je jeho význam. Smyslem tohoto pojednání však není technický popis možností, které nám nabízí současnost. Proto se budeme věnovat samotnému tématu.

Svatyně v minulosti

Archeologický výzkum odhalil mnoho různých svatyní. Mnohé z nich pocházejí prý už ze čtvrtého tisíciletí před Kristem. Některé pocházejí z oblasti Megida, nacházejícího se v dnešním státě Izrael, poblíže Středozemního moře. Než bylo toto území obsazeno hebrejskými kmeny, které z egyptského područí utekly, žily tam v té době pohanské kmeny. Z tohoto a z jiných pohledů je zjevné, že lidé měli jakési povědomí o tom, že nějaká nadpřirozená, tajemná a lidem strach nahánějící moc, má co do činění s lidmi. Proto bude dobré s touto mocí vycházet přátelsky. Bude-li přesto někdy situace taková, že se

božstvo bude „zlobit“, byly pro tento případ zřizovány takovéto svatyně, aby se „udobřila“. Kromě stanovených rituálů za tímto účelem, se často sáhlo k již zmiňovaným odporným scénám v podobě lidských obětí. Taková byla představa o Bohu v minulosti. Čeho to byl důsledek o tom se ještě zmíníme později.

Měl být Bůh uctíván a jak?

Že už v dávnověku lidé věděli, že nejsou na zemi spolu se zvířaty a jiným stvořením sami, o tom už byla zmínka. Byli ale v jisté neznámosti o tom, co a jak dělat, aby s tajemným božstvem „vycházeli“. Abychom se tedy co nejvíce přiblížili tomu, co a jak dělat, musíme použít Písmo, které se tímto problémem zabývá od samého počátku.

Toto Písmo nás poučuje, že velmi brzy po tom, co člověk začal „hospodařit“ na zemi, se dostal do rozporu s tím, co mu Stvořitel určil. On mu dopodrobna nenařídil, co všechno musí dělat a jak. Spíše se zdá, že nechal volnost jeho kreativitě, ale řekl mu, **co nesmí**. Přesto si lidé dělali, co chtěli, a tak se vzdalovali záměrům Boha stále víc a víc. Nedivme se proto tomu, že při jakémkoli negativním

jevu přírody, považovali tento jev za projev rozhněvaného Boha. Nakonec došli k závěru, že je potřeba si rozhněvaného Boha usmířit. Stavěli si proto na různých místech svatyně, kde přinášeli rozhněvaným bohům oběti na usmířenou, nežřídka i lidské oběti, což bylo Stvořiteli odporné. Bůh chtěl **poslušnost svých záměrů a ne obětí**. Bůh měl být tehdy uctíván, právě tak jako dnes. Takových a podobných obětí, obětí svévole, byl a je Bůh přesycen a jsou modloslužbou **Iz. 1,11; 1 Sam. 15,22**. Kdyby člověk pamatoval na toto ustanovení, nebylo by potřeba stanovit systém obětí a obětní službu. Aby lidstvo správně chápalo, jak je možné normalizovat poškozený vztah se Stvořitelem, dal Bůh svému lidu, v tomto případě Izraeli vysvobozenému z egyptského zajetí, přesné instrukce, jakým způsobem toho dosáhnou. V obětní službě, v přesně stanoveném postupu, chtěl Bůh ukázat, co bude nutné a potřebné udělat v obřadní službě, která měla poukazovat na jinou, lepší a dokonalejší oběť, kterou později přinesl sám Bůh. Měli poslouchat nařízení daná Bohem. Nebylo možné, aby je člověk bagatelizoval nebo jakkoli měnil.

Také bylo zakázáno směšovat pohanský kult s obětní službou, kterou Bůh představil svému lidu. Přesto bylo někdy toto nařízení bagatelizováno – zlehčováno a to mívalo tragické důsledky. Jaké? O tom čteme ve 4. Moj. 24. kapitole. Mnoho lidí říká: „To nemohl být Bůh lásky, když takové věci dopustil a často i nařídil. Ptáme se: Jaká že to byla úcta a láska k tomu, který je častokrát vysvobozoval a zachraňoval? Není možné srovnávat lidské úsilí a oběti, s tím, co pro něho přinesl Bůh. Už jenom to, že Bůh vyšel naproti člověku, aniž by se něčím provinil, je samo o sobě více než šlechetné. Další neocenitelnou skutečností je, že proto, aby zachránil člověka z beznadějného odcizení a s tím spojeného věčného zatracení, je že obětoval sám sebe, lépe řečeno své Božství. To se stalo tak, že Spolustvořitel a vládce nebeských andělů, který je definován v Písmu jako Předivný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Kníže pokoje, Iz. 9,6, se musel stát člověkem a navíc v lidské přirozenosti dokázat, že je možné žít v poslušnosti Božích doporučení. Už jenom to, že tento Bůh se měl stát člověkem je samo o sobě velikou obětí. Což potom to, jak s ním bylo zacházeno. Na to všechno měla poukazovat obětní služba starého Izraele.

Může to člověk pochopit?

Aby člověk alespoň částečně pochopil Boží oběť, měla být představena obětní službou ve svatyni Izraele. Někdo může namítnout, že je to minulost, a ta už nám sotva pomůže. Může nám pomoci za předpokladu, že se vyvarujeme chyb a omylů, kterých se dopustili ti, co žili v minulosti. Obětní služba je minulost a svatyně jako sídlo Boha Izraele je sice také minulostí v moři věků, ale byla jakousi atrapou – napodobeninou – jiné svatyně, která je v nebi sídlem velekněze, jenž má v ruce osudy všech lidí, za něž přinesl jako bezhříšný člověk a současně Bůh, požadované výkupné, - svůj lidský život. Toto výkupné, nebo zaplacení chcete-li, to všechno bezprostředně nebo nepřímo způsobil **hřích**.

Úplné zjevení a pochopení plánu záchrany a vykoupení se nachází právě ve svatyni, která je v nebi. Pozemská svatyně byla její nedokonalou napodobeninou, ale přesto byla schopna názorně lidem ukázat cenu a smysl toho, co se v ní odehrává, ale i toho, co se má a bude dít. Nový Zákon o tom podává zprávu v ep. Židům od 6. - 10. kapitoly. Zvláštní pozornost si zasluhuje ten, kdo slouží v nebeské svatyni. Je to ten, který naposled vydechl

na Golgotském kříži. Nebyl to konec jedné éry, jak se mnozí domnívají. Byl to začátek nové epochy, která spočívá ve smíření každého věřícího člověka s usmiřující mocí Ježíšova vítězství nad hříchem. V tom je hlavní smysl nebeské svatyně. Moderní křesťanská teologie jakoby obcházela tuto skutečnost, když říká: „Stačí věřit, Kristus za nás už všechno udělal, když položil svůj život, a tak přinesl dokonalou obět, více už není třeba.“ Někteří jdou ještě dál, když říkají: „Učení o nebeské svatyni je nepatřičně zdůrazňováno jistou křesťanskou církví“. Ta „nepatřičnost“ může být nakonec fatální pro ty, kteří se nechají tímto bludem obalamutit. Musíme se tímto učením o nebeské svatyni řídit a podřizovat tomu svůj život víry? Ptají se někteří. Nemusíme nic, musíme jen zemřít. To by si měli uvědomit ti, kdo se tak ptají. Chcete-li žít věčně, potom je potřeba aktivně spolupracovat s tím, kdo je schopen přivést nás jako prostředník zpět k Bohu, dárce života. A tím je ten, kdo slouží v nebeské svatyni, ten, který sice zemřel na Golgotě, ale ani smrt ho nemohla držet ve svém zajetí. Protože neměl žádný hřích, pro který by ho směla smrt držet, musela ho propustit. Tak se stane i těm, kteří věří v Ježíše, **se vším co k víře náleží**. Od pádu člověka do hříchu hledal Bůh možnost, jak člověku zjevit tuto skutečnost. Ve všech obětních nařízeních a ustanoveních ukázal, **že by mohl souhlasit se zástupnou obětí samotného hříšníka**. Byly ale dány jisté podmínky, které musí být splněny. Nedají se nikterak obejít, nebo čímkoli jiným nahradit.

Mnoho křesťanů se domnívá, že stačí, když se ve jménu Ježíše modlí. Prý tím vyznávají Ježíšovo jméno. Stačí to, nebo ne? Zmínili jsme se o jistých podmínkách pro to, aby Ježíšova obět byla účinná a prospěšná těm, kdo se hlásí k Jeho lidu. Z toho co sám Ježíš říká, plyne, že jenom se hlásit k němu nestačí. Písmo svaté uvádí, že mnoho lidí bude v ten den říkat: **Mat. 7,22.23**. Co je to za den, který je označen zájmenem **t e n**? Z biblického kontextu vyplývá dost důvodů pro to, abychom „tímto dnem“ označovali den, kdy budou v nebeské svatyni projednávány záležitosti každého Kristova vyznavače. Ví někdo, který to bude den??? Proto skuteční vyznavači Ježíše musí být připraveni na kterýkoli den a kdykoli Ho skutečně vyznat, a to i tehdy, kdyby to mělo mít pro ně mnohá (jistá) negativa. Mnozí „křesťané“ se v takové chvíli schovají do ulity anonymity, protože jasná slova by je v tu chvíli poškodila před představenými nebo veřejností. To a mnoho jiných záležitostí, se projednává a bude projednávat v instituci, která se jmenuje **nebeská svatyně**. Proto je pravda a učení o nebeské svatyni tak důležitá

a aktuální. Žádného advokáta tam člověk nebude mít, aby na něho spoléhal. Vlastně je potřeba říci, že v mnoha případech tam bude někdo, kdo bude moci tomu, jehož případ bude projednáván pomáhat a v jeho zájmu jednat. Kdo to bude? Ten, který řekl slova, která zapsal Matouš? „**Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, zdali jsme ve jménu tvém neprorokovali a ve jménu tvém ďáblů nevymítali, a divů mnohých nekonali?**“ Mnozí také mohou říci: **Zdali jsme neevangelizovali, dobročinných akcí se neúčastnili, nenavštěvovali nemocné** a podobně. Jaké odpovědi se dočkají? „**Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznáámť jej i já před Otcem svým, kterýž jest v nebesích.**“ Písmo také hovoří o Prostředníku, který je schopen a oprávněn komunikovat s lidmi, ale také s Bohem, což kromě něho nikdo jiný nedokáže. **1 Tim. 2,5.** To všechno se děje v nebeském úřadě, který se jmenuje: „**nebeská svatyně**“.

Proces odstranění hříchů

Podle slov Písma a předobrazu pozemské svatyně a služby v ní jsou dvě fáze tohoto úkonu. První spočívala v odstranění zla z prostředku Izraele, druhá potom v jeho zneškodnění. Ve svatyni kněz poprvé kropil krví, která stála život oběti (**3 Moj. 17,11 a jiná místa**). Tímto obřadem byl viníkovi hřích odpuštěn a jakoby zapomenut. Ve skutečnosti ale zůstával ve svatyni, i když hříšník byl očištěn. Podruhé se podobný obřad opakoval, ale už ve svatyni svatých, ve druhém oddělení, kde takový obřad probíhal jen jednou za rok. Odtud potom velekněz vynesl všechny hříchy lidu a vložil je na hlavu druhého obětního zvířete, které už ale nebylo zabito, ale bylo vyhnáno živé a symbolicky obtěžkané hříchy na poušť, kde muselo zahynout v pustině hladu nebo jiným způsobem. To byl symbol, který se teprve naplní. Ten první úkon, nebo chcete-li první fáze, ta byla už uskutečněna, když se Ježíš obětoval na Golgotě, aby **žádný, kdo věří v něho nezahynul**. Ta druhá fáze je teprve před námi, kdy bude na satana jako toho, který hřích vymyslel a lidstvo jím zaplavil, vložena tíže hříchů všech věků a on **bude muset zahynout**, aby se už nikdy nemohl hřích opakovat. Do té doby jsou všechny hříchy a provinění lidí ve svatyni v nebi, kam byly zaneseny v podobně vyznávajících modliteb, což symbolicky znázorňovalo ono první kropení krví oběti v prvním oddělení pozemské svatyně. Tak to mělo probíhat v pozemské svatyni do Ježíšovy oběti na Golgotě. Roztržením opony druhého oddělení pozemské svatyně dalo nebe jasný důkaz, že symboly už není potřeba používat, protože skutečnost,

na niž symboly ukazovaly, se už stala. K myšlence odstranění hříchů je potřeba ještě připomenout, že hodně křesťanů prosí Boha o prominutí nebo odpuštění hříchů. Ale hned na to se vrací zpět ke stejnému hříchu, nebo páchají jiný. Takoví lidé žijí ve falešném domnění, že jim Kristus bude stále odpouštět vědomě vykonávané hříchy. Žel, je to součástí náboženského kultu některých křesťanských uskupení. Znovu tak křížují Krista a jeho kněžská služba v nebeské svatyni je pro ně zbytečná.

Jak dlouho bude tento proces trvat?

Záleží to do určité míry na tom, jaká bude poptávka. Ale jen do určité doby. Lidstvo je nemocné hříchem. Použijeme-li podobné symboliky s nemocemi a lékaři, dojdeme k poznání, že dokud jsou pacienti a mají zájem se léčit, potud je lékař a nemocnice důležitá (potřebnou). V opačném případě je takové zařízení zbytečné. Nebeská svatyně se zanedlouho uzavře, jako některé nemocnice nebo oddělení, protože nebudou zájemci o tuto službu. Co bude potom? To co musí následovat. Ježíš přijde, aby odplatil každému podle toho, co si zaslouží, pokud nebude mít pomoc svého advokáta, – přímluvce, o kterém se v tomto pojednání už hovořilo. Služby ve svatyni budou natrvalo ukončeny. Zálležitosti Kristových následovníků budou vyřízeny, jak to už také bylo popsáno.

Kdykoliv odhalím něco špatného, co by Bůh i já chtěl odstranit, jsem povinen okamžitě jednat. Jak? Také jsme o tom mluvili. Kdo by si přesto nevzpomněl, pak Bible se o tom zmiňuje, sice trochu jinak než jsme si řekli, ale hovoří o tom. **Žid. 10,20.** Inspirované Slovo říká: „**Tou cestou novou a živou, kterou nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své.**“ Jsme znovu upozorňováni na Ježíšovu oběť a Jeho úlohu v usmiřovacím procesu v nebeské svatyni. „**Vejít za oponu**“ znamená vírou pochopit Jeho práci, kterou pro nás koná. Znamená to, že naše mysl se může setkat s Ježíšem u slitovnice. Dnes, ve světle pokročilých výzkumů v oblasti psychosomatické medicíny, hodně lékařů a jiných zdravotnických kapacit zastává názor, že pro nemocného je dobré jakékoliv náboženství, hlavně že to přináší výsledky. Potom prý náboženství plní svůj úkol. Takové zjištění může být dobré, ale jen pokud se týká somatiky, nikoli duše. Nejde o „jakékoliv náboženství“, ale o náboženství s živým Ježíšem v nebeské svatyni.

Společné znaky obou svatyní - rekapitulace

1. Obě byly vytvořeny – sformovány Bohem ke zvláštním účelům a Jeho společenství s lidmi. **Žid. 8,2; Žalm 119,73; Žalm 139,14; 1 Kor. 3,16**
2. V obou zařízeních se nachází zákon. **2 Moj. 25,8; 5 Moj. 10,4,5; GC 433; Ed 196**
3. Obě svatyně mají záznamy hříchů. **Iz. 65,6,7; Zj. 20,12**
4. Obě potřebují a musí být očištěny. **Dan. 8,14; 2 Kor. 7,1**
5. Jen Kristova krev může obě očistit. (Krev = život. Lv. 17,14) **Žid. 9,22-26; 1 Jan. 1,7**
6. Pravda o svatyni je základem naší víry. **Žid. 8,1,2; Luk. 6,47,48**
7. Pravda týkající se obou svatyní pochází ze stejného zdroje. **2 Moj. 25,40; Zj. 11,19; 14,15,17; Zj. 15,5; 16,17**
8. Proč Bůh zjevil pravdy a funkci nebeské svatyně?
Chce svůj lid připravit na setkání s jejich Spasitelem. Z těch už nikdo nepadne.

GC 487: „Boží lid by měl jasně a správně pochopit podstatu svatyně a vyšetřujícího soudu. Všichni potřebují poznat dílo, které koná náš Velekněz, jinak si nebudou moci uchovat víru, která je důležitá a zaujmout stanovisko, podle Boží vůle.“

Podobně to formuloval ve druhé polovině padesátých let po Kristu jeho věrný následovník, v 8 kapitole Židům: Takový je závěr nebo shrnutí celého učení o svatyni. I moudrý muž starověku, věděl 1000 let před Kristovým narozením, že je nutné zachovávat všechna učení zjevené Boží vůle. **Kazatel 12,13,14.** Na tom záleží, jaká bude budoucnost těch, kteří prohlašují, že věří Písmu, jinak řečeno: Samému Bohu a Ježíši Kristu. To v důsledku znamená, že učení o svatyni nemůže být považováno za nedůležité, nebo jen za učení určité církve. Ještě je čas si to uvědomit a případné omyly v chápání biblických pravd napravit. Proto Bůh stále ještě čeká. Ale dlouho už čekat nebude. Náš Přímlovce je v nebeské svatyni a právě dokončuje svoji přímlovnu a obhajovací službu. Co nevidět opustí svůj úřad, podobně jako starozákonní velekněz v den smíření. Od té chvíle už nebude žádná šance cokoli v svém životě změnit. **Zj. 22,11.** Chcete-li něco změnit, udělejte to hned, nejlépe teď. **Žalm 95,7,8. ■**

F. Poslušný

ČISTÉ NÁBOŽENSTVÍ

Věci svaté versus věci obecné

Miloslav Dunka, kázání v Columbia Falls, USA

Ze všeho nejdříve chci vřele poděkovat všem, kteří se modlili za tuto přednášku, protože cítím, že předmět, o kterém s vámi chci uvažovat, je tak závažný a důležitý, že na něm záleží věčný život nás všech.

Na jednom z našich minulých modlitebních shromáždění jeden bratr řekl, že se modlí za „čisté

náboženství.“ To mne velmi inspirovalo, protože tuto touhu čistého náboženství v sobě nosím již mnoho let.

Dovolte mi, abych přečetl krátkou stat' z evangelia Janova, kap. 2, verše 13 až 17.

„...I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma, a našel v chrámě prodavače volů a ovec i holubic, a penězoměnce

sedící. A udělav bič z provázků, všechny vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly zpřevracel. A těm, kteří holuby prodávali, řekl: Odneste tyto věci odsud, a nečiňte domu Otce mého domem kupeckým. I rozpomenuli se učedníci Jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého snědla mne.“

Název dnešního kázání je sice „Čisté náboženství“, ale já jsem mu také dal podtitulek – „Věci svaté versus věci obecné.“ Rád bych nyní přečetl ještě jednu část Písma a potom bych vás požádal, abyste ji porovnali s tou první. Nachází se v Knize Izaiáš, kap. 6, verše 1 – 7. Je to jedna z mých nejmilovanějších částí Božího slova, spolu se čtvrtou kapitolou Knihy Zjevení.

„Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzviženém, a podolek jeho naplňoval chrám. Serafínové stáli nad ním. Šest křídel měl každý z nich: Dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal. A volal jeden k druhému, říkáje: Svátý, svátý, svátý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho. A pohnuly se podvoje veřeji od hlasu volajícího, a dům plný byl dýmu. I řekl jsem: Běda mně, již zahynu, protože jsem člověk poskvrněný rty máje, k tomu uprostřed lidu rty poskvrněné majícího bydlím,

a že krále Hospodina zástupů viděly oči mé. I přiletěl ke mně jeden ze serafínů, máje v ruce své uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře, A dotkl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotkl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest.“

Co vidíte, když porovnáte tyto dva texty? Jaká myšlenka vás napadne jako první? Co zde vidíte jako velmi nápadný rozdíl? Dá se to vyjádřit jedním slovem.

Víte, já vám chci dnes citovat některé myšlenky z knihy *Child Guidance* (Výchova dětí). Je to kniha, která nebyla napsána pro děti, ale pro jejich rodiče. Připravil jsem celou řadu myšlenek, ale z časových důvodů asi nebudu schopen je všechny citovat. Z toho důvodu jsem pro vás nachystal kopie mé předlohy a vy si je po kázání můžete vyzvednout v hale mezi modlitebnou a společenskou místností. Odstavce, které jsem vybral, jsou všechny v kapitole nazvané *Reverence for that which is Holy* (Úcta k tomu, co je svaté, str. 538-548).

A slovo, které mne okamžitě napadne, když porovnáám tyto dvě statě z Bible, je *úcta*. Úcta vůči tomu, co je svaté. A ještě jeden verš bych rád citoval, a to Žalm 89,7.

„Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade všechny vůkol něho.“

Anglická Bible KJV:

„Bázeň Boží má být uprostřed shromáždění svatých, a v úctě u všech, kteří jsou vůkol Něho.“

Tento verš se týká úcty vůči Bohu ve shromáždění věřících. Je třeba mít vůči Bohu úctu jen tehdy, když se nacházíme ve shromáždění? Jistě, že ne. Ale v našem denním životě se to týká nás individuálně. Naopak, jestliže jsme ve shromáždění, jsme zde proto, abychom se jeden od druhého učili a abychom jeden druhého povzbuzovali. Podívejme se ještě do páté Knihy Mojžíšovy, kap. 7, verš 6.

„Ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi.“

To první, co by nás všechny mělo napadnout po přečtení tohoto verše je, že zde musí být rozdíl mezi Božím lidem a zbytkem světa. A to bez toho, že bychom se nad někým povyšovali nebo byli pyšní na své povolání. Co je jádrem rozdílu mezi Božím lidem a zbytkem světa? *Svatost!* Co je to svatost? Před půldruhým rokem jsem se pustil do studia hebrejštiny. Význam slova svatost je totožný se slovem *oddělenost*. Jste od něčeho oddělení. Když nás Bůh vyzývá, abychom vyšli z Babylona, co od nás žádá? Abychom se oddělili od toho, co je babylonské – babylonské učení,

babylonská filozofie, babylonské zvyky, babylonské pohnutky, babylonské představy, babylonské chování. Je to pravda?

Takže svatost znamená oddělení se od těchto věcí. Nejedná se zde o obyčejnou oddělenost, jako například když je někdo členem golfového klubu, je oddělen od klubu zahrádkářů. Tohle není ta oddělenost, o které chceme hovořit. A také to není oddělenost, o které k nám hovoří Bůh. Když nás pobízí k oddělenosti od Babylona, hovoří vlastně o té nejtěžší oddělenosti, jaká existuje na této planetě. Oddělenosti od věcí, které vedou k hříchu.

Mohl by mi někdo, bez otevření Bible, citovat prvních pár slov trojandělského poselství? „Bojte se Boha a vzdejte Jemu chválu, neboť přišla hodina soudu Jeho!“ Proč tento anděl volá „Bojte se Boha“? Vzdejte Mu *úctu!* Proč máme vzdávat úctu právě Jemu a ne někomu jinému? Protože před sebou máme veliký konflikt. Tento konflikt zuří všude ve světě, zuří v nás, v našem vlastním srdci. Je to pravda?

Tento boj začal dříve, než byl stvořen první člověk, a pokračuje nesmiřitelně dál a dál. A protože Božím záměrem pro Jeho lid je, aby byl svatý, je na nás, abychom s tímto povoláním *něco udělali*. Je to pravda? Předmět, který mi po mnoho, mnoho let leží na srdci, je úcta vůči Bohu

uprostřed Jeho lidu, uprostřed Jeho shromáždění.

A protože máme nádherná poselství, která nám byla seslána od Boha skrze proroka doby konce, využívám této příležitosti k tomu, abych vám je představil. Budete se možná divit, ale v mysli Ellen White je úcta chápána jako *milost*. Nazývá úctu *vzácnou milostí*. Chtěli byste dostat od Boha vzácné milosti? Ona říká toto:

„Zvláštní milost, kterou musíme pečlivě střežit, je úcta.“

„Výchova... má být takové povahy, aby vyvyšovala svaté věci a povzbuzovala čisté odevzdání se Bohu v Jeho domě. Mnozí z těch, kteří vyznávají, že jsou dětmi nebeského Krále, vůbec nechápou svatost věčných věcí.“

„Pravá úcta vůči Bohu je inspirována pocitem Jeho nekonečné velikosti a vědomí Jeho přítomnosti. Tímto vjemem Neviditelného musí být srdce každého dítěte [ať už „velkého“ nebo „malého“ dítěte – pozn. přednášejícího] hluboce dotčeno.“

Někdy mívám takové bláhové přání, aby před vchodem do naší modlitebny byl umístěn velký semafor, který by byl řízen Duchem svatým. A když přicházející členové nejsou připraveni ke vstupu, jejich myšlení je ještě světské, obecné, hříšné a pyšné, pak by se takovým

členům rozsvítilo červené světlo, a byl jim zabráněn vstup do modlitebny. Já vím, že tohle se asi nestane, ale když tak vidím týden co týden chování tohoto shromáždění, opravdu si přeji, aby něco takového bylo možné.

Jak si vážíme Jeho jména? V Žalmu 111,9 je napsáno, že „svaté a hrozné (velebné, úctyhodné) jest jméno Jeho.“ Ellen Whiteová také říká, že Jeho jméno nemá z našich rtů splývat bezmyšlenkovitě. Dokonce ani v našich modlitbách se nemá automaticky opakovat. Slyšeli jste někdy někoho v modlitbě stále opakovat, „Otče, Otče, Otče, Otče...“? V našich modlitbách je to nepotřebné a nemístné – tak to říká sestra Whiteová ve svých spisech.

A jak je to s úctou vůči Božímu slovu?

„Máme projevovat úctu k Božímu slovu a nikdy ho nevystavit obecnému zneužívání nebo s ním nedbale zacházet.“

A já vám řeknu přátelé, že všude vidím pastory, evangelisty, teology, starší a mnohé jiné vysluhující bratry, jak zacházejí s Biblí, s tímto svatým Slovem, na které jsem já sám musel čekat třicet let a nemohl jsem ho najít – a tito lidé s ním zacházejí jako s kusem hadru. Že jim není hanba! A že není hanba každému, kdo takto s Biblí zachází!

„Nikdy nesmí být Písmo citováno v žertu nebo být parafrázováno, aby

posloužilo nějakému zábavnému, vtipnému rčení.“

„Každé slovo Hospodinovo jest čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované.“ Žalm 12,7 (angl. Bible KJV)

„Všeliká výmluvnost Boží přečištěná jest; On jest štít doufajících v Něho.“ Přísloví 30,5. Kolikrát je Jeho slovo přečištěné? Sedmkrát! Co to znamená? Že je absolutně a dokonale čisté.

„Děti mají být vedeny k tomu, aby respektovaly každé slovo, které pochází z úst Božích.“

A tohle je odpovědnost rodičů. Samozřejmě je to také odpovědnost staršího, kazatele, jakož i celého shromáždění věřících, ale v první řadě je to odpovědnost rodičů.

Ve spisech Ducha proroctví v tomto smyslu také čteme mnoho o modlitbách, a já dnes nemohu celé toto téma probrat pro jeho rozsáhlost. Ale něco z toho, co vidím v našem vlastním shromáždění, vám mohu předložit. Když skončí dopolední pobožnost, kázání odeznělo, požehnání bylo vyprošeno, my odcházíme z modlitebny, ve společenské místnosti postavíme pokrmy na připravené místo – a co se pak děje? Ti, kteří jsou v místnosti, se ztiší k modlitbě pro požehnání pokrmu, zatímco ostatní jsou zabráněni do hlasitých hovorů. A tak modlitba a

halasné rozhovory se mísí v jednolitý hluk. Jak to mám jinak nazvat než Babylon? Jak můžete mísit modlitby a obecné hovory dohromady. Do jednoho ucha vám přichází hlas modlitby a do druhého smích a často rozpustilá slova. Cožpak neexistuje nějaká jednoduchá možnost, jak se modlit všichni dohromady? Bojíte se říct, „přátelé, ztišme se všichni k modlitbě“? Je to tak těžké? Máme obavy, že někoho urazíme? A tak, abychom někoho neurazili, raději urazíme Boha? Kde jsou naše priority?

„Udělalo by nám všem, mladým i starým, moc dobře, kdybychom studovali, přemýšleli a často opakovali ta slova Písma, která nám ukazují, jak se má pohlížet na místo určené k Boží zvláštní přítomnosti.“

„Sezuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterém ty stojíš, země svatá jest.“ 2Mojžíšova 3,5.

Co si o tom myslíte? Chcete mi říct, že my dnes žijeme v jiné kultuře? Že máme jiné zvyky? Jak je tomu v Koreji, Rusku, na Slovensku nebo Česku? Musím vám říct, že i tam jsou rozdíly mezi uctívostí a neúctou. Neúcta existuje prostě všude na světě. Existuje však jeden druh kultury, kterou musejí přijmout všichni do jednoho, kteří chtějí vidět věčný život. Já tomuto druhu říkám *Boží kultura*. Ne americká, korejská, ruská kultura,

ale kultura Boží. Její nedílnou, všudypřítomnou součástí je *úcta*. A tato úcta stojí na čisté víře.

„Když Jákob hleděl na andělské vidění, zvolal: ‘V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl... Jak hrozné jest místo toto! Není to nic jiného, než dům Boží, a tu jest brána nebeská!’“ Genesis 28,15.16. (angl. Bible KJV).

A vy dobře znáte tu historii. Jákob je na útěku před svým bratrem, a když se v divočině unavený chce uložit k spánku, najednou má toto vidění. Když si uvědomil, že se nachází v Boží přítomnosti a v přítomnosti Jeho andělů, co mu přichází na mysl? „Tohle je svaté místo a já musím být *zticha*.“ A já bych vám chtěl citovat jeden verš, který všichni dobře znáte, protože ho zpíváte každou sobotu před začátkem druhé části pobožnosti.

„Hospodin v chrámě svatosti své jest, umlkní před obličejem Jeho všechna země.“ Abakuk 2,20.

A mě by zajímalo, jak si to představujete. „Umlkní před obličejem Jeho všechna země,“ ale všichni adventisté sedmého dne se v Jeho přítomnosti chovejte jako byste nakupovali a prodávali někde v otevřeném bazaru na Blízkém východě?

„Mnozí... nemají naprosto žádnou schopnost porozumět svatosti věčných věcí. *Téměř všichni*

se potřebují naučit, jak se chovat v domě Božím. Rodiče musí nejen učit, ale přikázat svým dětem, aby vstupovaly do svatyně s vážností a úctou.“

Každý, jak tady dnes jsme, byl pokřtěn, že? Někteří z nás byli obrázení z nějakého jiného náboženství, ze světského života atd. Jak jste se v době svého obrázení stavěli k Bohu, k Jeho slovu, Jeho svatyni, Jeho shromáždění? Jak jste to všechno v tom období cítili? Měli jste pocit svatosti kolem sebe? Ale jak tedy do našeho života vkročila neúcta? Nezapomeňte, že neúcta k Bohu je pokušení, které má každý z nás. Je to něco, co každý z nás musí překonat!

Jak se však toto pokušení vkradlo do našeho života? Jakým způsobem? Já vám to tedy řeknu: neúcta vůči Bohu přichází *pomalou*! A přichází skrze *příklad*! Právě tak, jako svatý vliv přichází skrze příklad, tak také nesvatost a neúcta přicházejí skrze příklad a pomalu. Nepřichází to během vteřiny, v jednom momentu. Prorok doby konce praví toto:

„Ze svatosti, která byla spojena s pozemskou svatyní, se mohou křesťané učit, jak pohlížet na místo, na kterém se Bůh schází se svým lidem. Nastala velká změna – ne k dobrému, nýbrž k horšímu – ve zvycích a způsobech lidu ve vztahu k náboženské úctě. Vzácné, svaté

věci, které nás spojují s Bohem, se rychle ztrácejí z naší mysli i srdce, a jsou sníženy na úroveň obecných věcí. Úcta, kterou v dávných dobách lidé měli vůči svatyni, kde se stýkali s Bohem při svatých bohoslužbách, se z velké části vytratila...”

Je možné, že my vlastně vůbec nevíme, co to je vážít si svatyně? Tenhle výrok říká, že se úcta vůči svatyni *již dávno* vytratila. Je to něco, k čemu se musíme ohlédnout zpět, pokud to chceme znovu nalézt? Dovolte, abych předchozí citát dokončil:

„... Nicméně, sám Bůh přikázal povahu služeb a vyzvedl je nade všechno, co má časnou povahu. Dům Boží je často znesvěcován, a sobota přestupována dětmi světitelů soboty. V některých případech je jim dokonce dovoleno běhat kolem budovy, hrát si, mluvit...”

Nepřipomíná vám to něco z prostředí vašeho sboru?

„... a projevovat svou populivost právě v tom shromáždění, ve kterém mají svatí uctívat Boha v nádheře svatosti. A místo, které má být svaté, kde má kralovat svaté ticho, a kde má panovat dokonalý pořádek, úhlednost a pokora, je učiněno dokonalým Babylonem – ‘zmatením.’ Tohle stačí k tomu, aby to způsobilo Boží nelibost, a aby to odřízlo naše sbory od Jeho přítomnosti.”

Je tohle vážná věc nebo ne? Je možné, aby sbor věřících, který má sobotní shromáždění, pravidelná modlitební shromáždění, konal všechny tyto pobožnosti bez Krista? Budeme se modlit, číst Písmo, účastnit se sobotní školy – ale to všechno bez Krista? Slyšeli jste někdy, že celé sbory budou pominuty, až bude pečetící anděl značit věřící k věčnému životu? Někteří říkají, že tento výrok ve spisech Ellen Whiteové neexistuje. Ani já jsem ho při svém studiu nenašel. Ale víte co? Já tomu věřím! Bez ohledu na to, jestli existuje nebo ne, věřím tomu jen proto, že to je pravda, protože znám chování našeho lidu!

„Když takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohleďte, a vypjtejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a naleznete odpočinutí duši své, tedy říkávali: Nebudeme choditi.“ Jeremiáš 6,16

Slyšeli jste to? „Vypjtejte se na *stezky staré!*“ Hledejte staré způsoby. Kde jsou tyto staré stezky? Víte, kde je najít? Najdete je v Bibli! Jak čtete Písmo svaté? Cožpak to necítíte od první Mojžíšovy až po Zjevení, že potřebujeme mít *bázeň Boží*?

Mnohokrát se zamýšlíme nad tím, co to vlastně je bát se Boha, co to je mít bázeň Boží. A většina z vás správně odpoví, že to znamená vážít si Boha, mít k Němu úctu.

Na temné straně velkého konfliktu mezi Kristem a satanem existuje soustředěné úsilí podsunovat nám návrhy na úctu k něčemu jinému. „Uctívejte mne!!!“ říká satan, ctěte moje způsoby, moje zákony (což jinými slovy znamená „ctěte moje zákony bezzákonnosti“).

Přátelé, já jsem již v našem shromáždění nejednou někoho napomenul. Ale já toho nelituji. Víím, že to není nic příjemného slyšet od někoho napomenutí. Ani mě to není příjemné, když mne někdo napomene, ale chvála Bohu za to, když k tomu někdo najde odvahu. K čemu je však napomínání určeno? Proč *musíme* napomínat, je-li to nutné? Důvodem je, abychom se navzájem probouzeli k duchovnosti, kterou od nás žádá Bůh!!! A tou duchovností je úcta.

Někdy jsem kvůli této věci zahánán až k pesimismu. Mám pocit, že to je naprosto nevyléčitelná choroba. Můžete o tom mluvit, můžete předkládat příklady z Bible, z Ducha prorocství, můžete působit osobním příkladem – ale jakmile někdo přijde s duchem neúcty, *všichni* okamžitě naskočí na jeho frivolní vagón.

Jednou jsme zde měli evangelistu, kterého jsme pozvali, aby přednášel v období modlitebního týdne. Všichni přítomní seděli v lavicích modlitebny a očekávali jeho příchod v tichém rozjímání a očekávání, že

přijde někdo, kdo nás přivede blíže ke Kristu. Přišel do modlitebny s kytarou a s duchem frivolní lehkovážnosti – a já jsem nemohl uvěřit svým očím, jak rychle se tento duch zmocnil celého shromáždění! Jaká to zázračná proměna – z tiché skupinky věřících, očekávající Božího služebníka, ve skupinu téměř nespoutaného veselí, zpívající svatě písně ve stylu country za světského doprovodu jeho kytary. Nezbyvalo mi nic jiného, než odejít. Později jsem za svůj odchod musel vyslechnout několik výtek. Ale já svého odchodu ani v nejmenším nelituji.

O několik týdnů později jsem hovořil se synem (28 let) tohoto evangelisty. Jeho syn byl jediným, kdo mi vyjádřil vděčnost za to, že jsem vůči němu vznesl protest. Řekl mi, „Miloslave, já jsem tak rád, že jsi demonstroval svou nelibost vůči chování mého otce. Kvůli němu čtyři moji bratři odešli od Boha, a já jsem téměř odešel také.“

U Boha existují jistá pravidla chování, pravidla zbožnosti, pravidla, jak Ho uctívat, jestli vám to není známo. Jestliže od těchto pravidel odstoupíme, nevyhnutelně to vede k našemu vykojení. Pravidla jsou dodržována všude i v sekulárním životě. A pokud ne, končí to často tragicky.

Nedávno jsem viděl jednu hroznou dopravní nehodu. Na křižovatce

řízené dopravními světly jeden cyklista vjel do silničního provozu tak, že přejížděl na druhou stranu silnice po přechodu pro chodce. Problém byl v tom, že přejížděl na červenou. Nedbal na světla. Z levé strany k němu plnou rychlostí přijížděl velký nákladní vůz s rotujícím domíchávačem plným tekutého betonu nebo malty. Nákladák se octl příliš blízko na to, aby se mohl vyhnout kolizi. Bleskově stočil vozidlo tak, aby nepřel cyklistu, čímž se dostal do levé strany silnice (do protisměru), a tam se převrátil. Velký rotující kontejner s betonem dopadl přímo na osobní auto přijíždějící v protisměru. Tři ženy v tomto osobním autě byly na místě usmrceny. Myslím, že řidič domíchávače přežil, a cyklista vyvázl bez zranění.

Osobně bych nechtěl být v kůži tohoto cyklisty a žít zbytek života s vědomím, že jsem zavinil smrt tří nevinných duší jen proto, že jsem nedbal na pravidla.

Přátelé, je možné, že my v našem vlastním shromáždění, skrze hrubé porušování Božích pravidel, nejsme nic jiného než vrahové svých bližních, svých spoluvěřících? Takhle je skutečně nutno se na náš stav dívat! Jestliže vykonáváme negativní, satanský vliv na někoho druhého, co tím činíme? Klademe před něho pokušení, aby se choval

stejně, jako já, aby přijal neúctu vůči Bohu jako normu svého života.

Sestra Whiteová napsala, že my máme více důvodů k úctě, než Židé Starého Zákona. Oni měli chrám, ve kterém se nacházela sláva Boží v podobě Jeho světelné přítomnosti, měli oblak ve dne a ohnivý sloup v noci. Přesto však říká, že máme pádnější důvody k úctě vůči Bohu, než tito starozákonní Hebrejci. Ale také dodává, že nepřítel spasení pracuje na tom, aby zničil naši víru ve svatost křesťanské pobožnosti.

Dovolte, abych přečetl několik dalších výroků:

„Rodiče, upevňujte měřítko křesťanství v myslích svých dětí. Pomáhejte jim vetkat Ježíše do jejich denní zkušenosti. Učte je, aby měly tu nejvyšší úctu vůči Božímu domu, a aby chápaly, že když vcházejí do domu Páně, musí to být s připraveným srdcem, poddaným takovým myšlenkám jako tyto: Tady je Bůh. Tohle je Jeho dům. Nyní musím mít čisté myšlenky, a ty nejsvatější pohnutky. Nesmím v srdci mít pýchu, závist, žárlivost, zlé podezřívání, nenávist nebo klam, protože přicházím do přítomnosti svatého Boha. Tady je místo, kde se Bůh schází se svým lidem a žehná mu. Svatý Nejvyšší v nebi se na mne dívá a zkoumá mé srdce. A čte ty nejtajnější myšlenky a skutky mého života.“

Ted' si uvědomuji, že když jsme četli šestou kapitolu Jeremiáše, chtěl jsem vám něco říct ke každému verši od 16. do 21. verše. Vzhledem k tomu, že náš čas pokročil, asi mi na to nezbude dost času. Rád bych vás však poprosil, abyste si tyto verše doma přečetli a udělali si sami úsudek podle pravidla příčiny a následku. Každý z uvedených veršů je důsledkem předchozího verše. Chtěl bych, abyste si toho byli vědomi, protože to je velmi vážné. Nyní pokračujeme v dalších výrocích EGW:

„Když vedoucí ve shromáždění, činovníci, jednotliví členové, otcové a matky, [ale i babičky a dědečkové – pozn. přednášejícího] nemají správný pohled na to, jak se chovat ve shromáždění, co můžeme očekávat od nezkušených dětí? Až příliš často jsou mimo vliv rodičů, kteří na ně mají dohlížet. Přestože jsou v přítomnosti Boží a Jeho oko se na ně dívá, jsou rozpustilí, šeptají si a smějí se, jsou nepozorné, neuctivé a roztěkané.“

Přátelé, když jsou děti až příliš hlučné a nikdo na ně nedohlíží (a já vím, že to je odpovědnost rodičů nebo prarodičů, kteří mají na děti dohlížet), někdy prostě jdu a hovořím k těmto hlučným dětem. A víte co? Ty děti mne *poslechnou!* Kde tady je problém? Proč to neudělají rodiče? Děti přece

poslechnou rodiče stejně, jako poslechly mne. Co se to s námi stalo?

„Rodiče, je vaší povinností držet děti v dokonalé poslušnosti. Je vaší povinností, krotit jejich vášně a nežádoucí temperament. A jestliže jsou děti na setkání věřících, musí se jim dát na vědomí, kde se nacházejí – že nejsou doma, ale tam, kde se Bůh setkává se svým lidem. Musí být tiše a bez jakéhokoliv hraní. Tehdy k vám Bůh obrátí svou tvář, aby se s vámi setkal a požehnal vám. Jestliže je ve shromáždění svatých zachován pořádek, pak pravda má mocnější účinek na všechny, kteří ji slyší. Vážnost, která je tak potřebná, bude povzbuzována, a bude tam

Pixabay.com

cítit moc pravdy, která rozdmychává hlubiny duše. Posluchači nepodlehnu spánku a jak věřící, tak i nevěřící budou osloveni. Zdá se, že na některých místech byla **archa** Boží odňata z církve, protože se svatá přikázání přestupují, a síla Izraele je oslabena.“

Myslíte si, že shromáždění pozná, že **archa** je od nich odňata? Přemýšlejte o tom. Nezapomeňte, že čím je svědomí necitlivější, tím méně je člověk schopen poznat, že se nachází na bludné cestě. Je to opravdu vážné.

Příští citát je velmi otevřený a sestra Whiteová nikomu nemaže med kolem úst:

„Musíš své dítě učit, aby tě poslouchalo tak, jako Boží děti poslouchají Pána. Jestliže se bude řídit tímto pravidlem, pak tvoje slovo bude mít jistou váhu, když dítě bude v domě Božím nepokojné. Ale [... a my všichni víme, že jsou děti, které není tak snadné utišit, že? – pozn. přednášejícího] jestliže se dítě nedá zvládnout, jestliže rodič si myslí, že zvládnutí dítěte by ho stálo velké úsilí, pak musí toto dítě být okamžitě odvedeno ze shromáždění. Rodič nesmí dopustit, aby odvádělo mysl posluchačů tím, že mluví nebo pobíhá kolem. Bůh je zneuctíván lajdáckým způsobem, jakým rodiče vedou své děti, když jsou v modlitebně.“

Máme příklady neúcty v Bibli? Otevřeme si Knihu soudců, poslední kapitolu a poslední verš. Je to poslední verš této knihy.

„Těch dnů nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidělo, to činil.“ Je možné, že tohle je stav naší dnešní církve? Je náš Král v našem shromáždění? Nebo se chováme jako ta nevěstka, která sedí na brunátné šelmě, je plná rouhání, a říká „Nejsem vdova, nejsem rozvedená, můj Král je na mé straně“?

Je spousta věcí, o kterých bychom měli přemýšlet, jako například jak se do shromáždění oblékáme. Má naše oblečení co dělat s úctou vůči Bohu? Já jsem viděl v našem shromáždění

lidi, kteří v teplém počasí mají na sobě šortky! Ted' vidím jednu sestru, která se pohoršila při pomyslení na šortky ve shromáždění – a já s ní souhlasím. Je mi líto, že to musím říct, ale taková věc je nechutná.

Neúcta způsobuje, že Bůh odchází z modliteben. A shromáždění se stávají shromážděními bez Krista. Jak dlouho to trvalo jednomu shromáždění, aby se stalo shromážděním bez Krista? Podívejme se do Knihy Jozue, kapitola 24, verš 31.

„I sloužil Izrael Hospodinu po všechny dny Jozue, i po všechny dny starších, kteří dlouho živi byli po Jozue, a kteří povědomi byli všech skutků Hospodinových, které učinil Izraelovi.“

Svatost Božího lidu trvala po dobu Jozue a po celou dobu starších, kteří ho přežili. Co však nastalo po smrti těchto svatých mužů a žen? Úcta byla ta tam, svatost byla ta tam. Tito svatí lidé, kteří žili v době Jozue, zažili Boží viditelné vedení, zázraky, Jeho milost a trpělivost a poznali Jeho povahu. Oni to všechno prožili, viděli zázraky na své vlastní oči a také o nich slyšeli od těch, kteří byli před nimi v poušti.

Co však říká náš Spasitel? Říká, blahoslavení jsou ti, kteří neviděli, a přesto uvěřili a uposlechli, a nechají se posvětit mou pravdou, protože

vůči ní mají úctu. Když jsem poprvé v životě dostal do rukou Bibli, pokaždé když jsem ji chtěl otevřít, nejdříve jsem si umyl ruce. Byla mi tak nesmírně vzácná, a stále je.

„Bůh vidí každou neuctivou myšlenku nebo skutek a registruje je v nebeských knihách. On říká, 'Znám skutky tvé.' Nic není schováno před Jeho zkoumavým zrakem. Jestliže jste si vypěstovali zvyk nepozornosti a nezájmu v domě Božím...“

... A ted' přichází lék, přátelé. Já vím, že jsem před chvílí řekl, že jsem v téhle věci pesimistický, a že to mám za nevyléčitelnou chorobu, avšak jedno zaslíbení tu přece jen *existuje*. Zaslíbení o vyléčení. Sestra Whiteová pokračuje:

„... uplatněte sílu, kterou máte, abyste to napravili, a ukažte, že máte v sobě úctu. Cvičte se v uctivosti tak dlouho, až se stane součástí vaší osobnosti.“

A já se modlím, aby tento sbor obdržel cit pro to, co to znamená být svatým sborem.

„Požehnejž tobě Hospodin a ostříhejž tebe. Osvět' Hospodin tvář svou nad tebou, a bud' milostiv tobě. Obrátiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.“ Amen. ■

Poznámka: Všechny důrazy v podobě kurzívy jsou autorovy.

Brexit překvapil strategy celého světa!

Spojování neslučitelného - Da 2,43

Moto: „Brexit je závažnou událostí v dějinách Evropy. Od nynějška bude působit rozpad a ne integraci (stmelení).“ Charles Grant, Director, Centre for European Reform. *The Guardian Weekly*, July 1. 7. 2016, London, United Kingdom.

1. Velká Británie: 23. 6. 2016 – Referendum

Tento DEN byl (případně měl být) pro tuto ostrovní říši velice zvláštní. Obyvatelé měli svým hlasováním rozhodnout: Setrvat v EU nebo vystoupit.

Pixabay.com

My obyčejní smrtelníci (lid země), si nedovedeme ani představit, jak státníci různých zemí a nejrůznější strategové s napětím očekávali výsledek britského referenda. Toto napětí státníků a různých strategií hledících na Londýn, mi připomnělo pozorování hvězdářů hledících na nebe, když se má na něm objevit něco nového. Ti, kteří se vsadili, že Británie setrvá v EU i nadále, se velice zklamali!

Časopis Time, July 11-18 2016 New York City, New York, na titulní straně uvedl: „Rozpad Evropy – proč Brexit je právě jeho začátkem!“

Aby všem čtenářům bylo jasné: Spojené království (Británie) zahrnuje několik území (a tedy i národů) – Anglie, Skotsko, Wales, Severní Irsko. Podobně tomu bylo u nás v ČR: Čechy, Morava, Slezsko a Slovensko. V celých dějinách světa vždy platilo a platí, že nelze spojit neslučitelné. A když ano, tak jen na určitý čas!

B R E X I T – Po britském referendu se „zrodilo“ nové slovo „Brexit“, které obletělo celý svět a stalo se jeho „oběžnicí“! Dlouho jsem neznal jeho význam. Pátral jsem v angl. slovníku, ale nic! Až konečně jsem na jeho význam narazil v angl. časopisu *Remnant Herald*. Brexit se skládá ze dvou slov: British + Exit. Slovo Exit známe z označení na dálnicích a značí; odbočit, vyjít, opustit... Podobně i britský Exit znamená vybočení, oddělení, opuštění EU a pokračování jinou (vlastní) cestou! Tak rozhodl lid čtyř zemí v historickém plebiscitu. „Kostky byly vrženy!“ Co a jak bude dál, zatím nikdo neví. V současné době se přešlapuje na jednom místě. A pokud vás zajímá, jak hlasování v jednotlivých zemích dopadlo, uvádím:

Anglie: 46,6 % setrvat, 53,4 % vystoupit
 Skotsko: 62,0 % setrvat, 38,0 % vystoupit
 Wales: 47,5 % setrvat, 52,5 % vystoupit
 Sev. Irsko: 52,8 % setrvat, 47,2 % vystoupit

Sečteno a podtrženo: Pro setrvání se vyslovilo 16 141 242 (48,2 %) Pro opuštění: 17 410 742 (51,8 %)

To znamená, že pro odchod z EU hlasovalo o 1 269 500 obyvatel víc, než pro setrvání. Zvláště Angličané a Walesané dali EU své GOODBYE!

2. Nezvratitelnost Božího proroctví

Nejen ateisté, ale často i křesťané zpochybňují Boží prorocké slovo. Posměšně říkají, že vše zůstává a „běží“ ve svých starých kolejích – a to od samého začátku. 2Pt 3,4

Kdežto zkoumatelé Písem svatých, mající zaostřen svůj duchovní zrak na jasně zářící prorocká slova, mají pevnou půdu pod nohama. 2Pt 1,19

Boží prorocké slovo není jen nezvratitelné, ale je i nezměnitelné, nezpochybnitelné – **je jisté!** Prorok Izaiáš zapsal: „Nebo jakož prší déšť, neb sníh z nebe, ale napájí zemi a zase se tam nevrací, ale napájí zemi a činí úrodnou.... tak bude slovo mé, které vyjde z úst mých. Nevrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což se mi líbí...“ Iz 55, 10.11

Ve světových, ale i v církevních dějinách objevujeme mnohé příklady – důkazy, že prorocké slovo úspěšně naplnilo své poslání.

a) Josef – Jákobův syn – získal v Egyptě vysoké státní postavení. Ten, když se na smrtelném loži loučil se svými bratry, řekl: „Bůh jistotně vás vyvede ze země této do země, kterouž zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi...” 1M 50,24. Sice není jisté, do které doby datovat Josefův pobyt v Egyptě (kolem 1300 – 1680 př. Kr.) ale na tom nezáleží. Záleží na skutečnosti, že Josefovo proroctví o vyvedení z Egypta a uvedení do zaslíbené země se nezvratně splnilo. „A když se vyplnilo čtyřista let, právě toho dne vyšla všechna vojska Hospodinova ze země Egyptské.“ 2M 12,41. Při odchodu vzal Mojžíš i Josefovy kosti, jak o to požádal své bratry před smrtí. 1M 50,25; 2M 13,19

b) Pán Ježíš, když po slavném vzkříšení rozmlouval se svými zarmoucenými učedníky, se odvolával na stará proroctví, pojednávající o Jeho utrpení: „Ó nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu což mluvili proroci.“ L 24, 25.26.

3. Může mít Brexit něco společného s biblickým proroctvím?

Může, a to s velice starým proroctvím – starým asi 2500 let. Abychom se k němu dostali, zadejme si do pomyslného „vyhledávače“ heslo NABUCHODONAZOR. Na displeji zjistíme, že se jedná o vládce, třímajícího „zlaté žezlo“ 606-562 př. Kr. Následně pak můžeme vstoupit do nádherné královské rezidence. Před tímto, monarchou světové říše, stojí Daniel, jeden z judských zajatců, který po tříletém studiu babylonského jazyka, písemnictví a různého chaldejského umění, složil zkoušky v přítomnosti krále na výbornou!! Jelikož se osvědčil, byl přijat do služeb krále Nabuchodonozora.

Mocný vládce totiž do svého paláce povolal všechny své vědce, věštce, kouzelníky, hvězdopravce a žádal po nich, aby mu sdělili sen, který zapomněl, a oznámili jeho význam. Jenže to nebylo v jejich moci. Daniel byl povolán až dodatečně.... Když předstoupil před krále, požádal ho o čas. Jelikož to nebyla snadná věc, přizval své tři přátele a celou věc v postu a na modlitbách předložili svému Bohu, Králi vesmíru. Byli vyslyšení, Bůh zjevil Danielovi sen i jeho význam. To vše je uvedeno v Da 2, 24-45.

4. Stručný pohled na výklad.

Dějiny, které byly králi ve snu ukázány, se začaly odvíjet právě za jeho vlády. Jeho říše byla ve snu znázorněna postavou se **zlatou hlavou**.

Proto Daniel při výkladu právem řekl: „Ty jsi ta zlatá hlava.“ (606-538 př. Kr.) Další část postavy, **hrud' a paže ze stříbra** představovaly další říši **Médoperskou** (538-331 př. Kr.) **Břicho a bedra** (boky) **z mědi** (bronzu) znázorňovaly **Řeckou říši** (331-161 př. Kr.) **Železné nohy** (stehna) jsou obrazem **říše Římské** (161 př. Kr. až 476 po Kr.)

Z dějin víme, že perský král Kýrus dobyl Babylon. Alexandr veliký zvítězil nad Médopersií. Řecko bylo třetí světovou říši. Tuto říši dobyli Římané. Římská říše měla nejdelší trvání, byla čtvrtou a tedy poslední světovou říší. Přesně podle scénáře, který byl Nabuchodonozorovi ve snu ukázán!

5. Nesoudržnost železa a hlíny.

Podobně, jako předcházející světové říše musely opustit své místo na „světovém parketu“, musela své místo opustit i říše Římská. Rozpadla se pod tlakem stěhovavých národů Východu. Na jejím místě povstalo podle proroctví 10 národů, ve snu představených **nohami a prsty, které byly z části zelené a z části hliněné**. A to je naše doba, taková je naše Evropa, stojící na drolících se nohou.

Už v minulosti se někteří evropští státníci pokoušeli o vytvoření jakéhosi „superstrátu“ – „Svaté říše římské“. Ovšem toto úsilí vždy zkolabovalo. Také Hitler chtěl vybudovat „Tisícletou říši“. Řeč Písma je však jasná: „Budou se přiznít (mísit), ale nebudou držet spolu, jako hlína nedrží se železem.“ (Da 2,43)

A zde máme odpověď i na otázku, zda může mít Brexit něco společného s biblickým proroctvím. Ano, má! Britský exit je též důsledkem drolivého materiálu, na kterém stojí nejen celá Evropa, včetně EU, ale i celý svět. Zde je jasná odpověď na otázku proč Brexit: „Mocnosti země jsou otřeseny. Nepotřebujeme a také nesmíme očekávat jednotu mezi národy země. Naše postavení (situace) je znázorněna v Nabuchodonozorově snu – obrazu, v prstech z drobného materiálu, který nikdy držet spolu nemůže. Proroctví nám ukazuje, že velký den Hospodinův je těsně před námi a rychle se blíží!“ 1T 361

(Tato slova byla napsána kolem roku 1890, kdy o EU se nikomu ani nezdálo.)

Proto ať se nikdo nediví, že Británie se oddělila od EU. Písmo se musí naplnit!

Vsuvka: I jiní věřící studují biblická proroctví, i když nejsou adventisté sedmého dne. Předkládám čtenářům k posouzení pohled na Brexit od jedněch křesťanů světících sobotu: „Britské rozhodnutí opustit 28členou Evropskou unií, ve které byla Británie členem víc než 43 roků, ohromilo svět.... Odchod Spojeného království z EU je význačným protestem proti globalizaci, která znehodnocuje národní identitu...

Svět nyní pozoruje (sleduje), co se v Evropě bude dít. Jak budou reagovat dvě největší země, Německo a Francie? Budou následovat i další země? Bude současná EU přetvořena na menší, ale silnější skupinu národů a vytvoří užší politickou, vojenskou a ekonomickou unii? Co je bude navzájem poutat mnohem těsněji, než cokoliv jiného v současnosti? Zmiňuje se o tom biblické proroctví?

Někteří se domnívají, že klíč k užšímu sjednocení se nachází v **duchovním elementu** – v náboženském prvku. Historickou předlohu (vzor) nabízí Babylon. Bible nazývá tento nábožensko-politický systém „Veliký Babylon“. Vyrůstá (vzniká) mezi národy světa v době celosvětové krize. Zavedený řád je ohrožen. Ekonomický kolaps je schopen zničit léta vynaložené práce a úsilí.

Zjevení 12,17 v popisu králů (vládců) odevzdávajících svoji suverénní moc jedné osobnosti (mocnosti) představuje rozhodující okamžik, v němž je dosaženo jednoty. Bude se slavnostně provolávat „mír“ a „bezpečnost“! Svět však bude zaskočen tím, co bude následovat. 1Te 5,1-6. Tam ovšem ještě nejsme.

V Genesis 11 je zaznamenán lidský plán, vystavět město s věží, aby se stali slavní a nebyli více po zemi roztroušeni. Když viděl Bůh, že tato touha žene lidstvo nezadržitelně vpřed, čímž by byl Jeho plán ohrožen, zasáhl – zmátl jejich řeč. To místo nesplněných lidských snů bylo nazváno Babylon. Takový byl začátek lidské ctižádosti, vybudovat svět bez Boha a Jemu navzdory.“ *Beyond Today, Spt/Oct. 2016*

6. Konec dobrý, všechno dobré.

Na drolících se nohou Evropské unie, proroctví ovšem nekončí. Má nádherný závěr. Zní: „Za dnů pak těch králů, vzbudí (ustanoví) Bůh nebeské království, kteréž na věky nebude zkaženo... a stát bude na věky.“ **Daniel 2,44.** O jaké době se zde jedná? Je to doba těch vládců, kteří se snaží udržet drolící se nohy EU. Je to naše doba?

V přehledu světových dějin jsme viděli, jak se říše jedna za druhou vytrácely z mapy světa. Jaké bude to nastávající království, když Písmo tvrdí, že bude trvat věčně? A kdo v něm bude králem?

K tomuto království nasměroval Pán Ježíš v modlitbě „Otče náš“, nejen zrak svých učedníků, ale i náš, abychom na modlitbách prosili a toužebně HO vyhlíželi.

Králem tohoto věčného království bude Král z dynastie davidovské, kterého už při Jeho narození v Jeruzalémě hledali moudří a slavní mužové Orientu. Jeho jméno je **JEŽÍŠ**. On sice po svém ukřižování, vzkříšení – vstoupil do nebe, ale zaslíbil, že se vrátí, aby k sobě vzal na tisíc let do nebe všechny vykoupené Jeho krví. Poté na této zemi zřídí své věčné království.

Apoštol Jan spatřil ve vidění Ježíšův majestátný a triumfální příchod, o kterém napsal: Zj 19,11-16. Tento věčný Král nám prostřednictvím apoštola Jana posílá ujištění: „Jistě přijdu brzo. Amen.“ Jan se na toto setkání těšil, a proto řekl: „Přijdiž tedy, Pane Ježíši!“ Já se také těším! A co ty? ■

Ján Kováčik, 23.10.2016

Upozornění.

Do dvou vět se vloudila chyba. V časopise č. 5/2016 uprostřed stránky 7 je správná věta - "I řekl mi: Až do 2300 večeru a jiter a přijdou k obnovení svému svaté služby." A kousek dál věta začíná: V tomto roce - tímto Jeho přechodem do druhého oddělení... Redakce

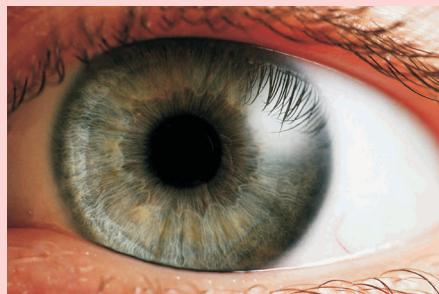
„CO SE DIVÍŠ? UZŘÍŠ JEŠTĚ....“

Myšlenka, vložená do názvu článku, je vytvořena ze dvou prorockých vidění – z Janova na ostrově Patmos a z Ezechiele v Babylóně.

Když Jan viděl jakoby ve filmu probíhat budoucí události středověké padlé církve, jak bude pronásledovat svaté, divil se divením velikým a zmocnil se ho silný úžas. Úplně strnul a snad zděšením nemohl ani promluvit. (Zj 17,6) Pak byl andělem osloven: „Proč se tak divíš? (v. 7)

A v jakém němém úžasu – údivu - sledoval Ezechiele odpadnutí svého lidu, když před ním defilovaly jednotlivé „záběry“ ohavností. Po tomto sdělení přichází zapečetování – oddělení – a vyslovení hrozného ortelu. (Ez 9,1-7) Ezechieleovi zůstaly „jen oči pro pláč“. Čas milosti skončil!

Nevím, jak kdo z vás je ochotný přijímat různé „novoty“, které se postupně v církvi zavádějí. Nejsem proti novotám (programům), pokud to obstojí ve světle Písma. V současnosti některé sbory se nadchly před koncem roku pořádat „adventní koncerty“. Tato praxe mne ovšem udivuje. Vím, že někdo může říci, že se jedná o misijní

práci a že i vánoce lze k tomu využít. Ano, ale kdyby.... A tak jsem tedy uvažoval, předložit něco k zamyšlení. Proto vás zvu na poutavou

Slavnost Veliké Diany Efezské

Po vlnách času se vraťme zpět asi o dva tisíce let, do roku asi 50 po Kr. Blíží se pohanské svátky a křesťané sboru v Efezu chtějí uskutečnit misijní program pro nevěřící obyvatele svého města a současně obdarovat chudé. Rozšíří poutavé pozvánky s poutavým programem...

Srdečně vás zveme na Benefiční koncert Veliké Diany Efezské, Artemis – bohyně Měsíce.

Kdy: v 18 hodin, v den výročí z nebe spadlé Diany

Kde: Amfiteátr boha Dia

kterého je odvozeno i naše jméno
 ADVENTISTĚ, nemá nic společného
 se zesvětlým adventem, kterému
 holduje svět – nejen tzv. křesťané, ale
 i lidé bez náboženského života. Náš
 advent má duchovní „náboj“, duchovní
 přípravu, očekáváme příchod Toho,
 který se zde skutečně narodil, vrátil se
 do nebe, odkud se opět vrátí jako Král
 králů! A mezi těmito dvěma náhledy je
 veliký rozdíl, který nelze „přemostit“!
 Takový rozdíl, o kterém se zmínil Pán
 Ježíš u studnice Jákobovy, když mluvil
 se ženou Samaritánkou: „Vy se modlíte
 a nevíte čemu: My se modlíme, čemuž
 víme, nebo spasení ze Židů jest.“
 (J 4,22)

Závěrečná poznámka: Mám před sebou pozvánku na „Adventní benefiční koncert“ na 18. 12. 2016. Pozvánka má skutečně vánoční nádech – zasněžené větvičky a padající sněhové vločky. Na pozvánce je uvedeno, že „výtěžek z benefice bude použit pro sociální a humanitární účely.“ To je jistě pěkné. A moje otázka: Musíme to dělat v době vánoc? S vánočními programy? Přece dobročinné programy ve spojení s misijní prací lze uskutečnit kdykoliv! Neřekl snad Pán Ježíš na adresu „starostlivého“ učedníka o chudé tato slova: „Chudé máte mezi sebou vždycky?“ ■

Ján Kováčik, prosinec 2016

Z RÁJE
DO RÁJE 1.2017

30

Srdečně Vás zvou na přednášky s názvem

Křesťanství a islám

Kdy? 9. - 11. 6. 2017

Kde? Frýdlant nad Ostravicí,

Dům zahrádkářů (ulice Za Hřbitovem) a Kulturní středisko

Přednášející: Sylvain Romain

Sylvain Romain je kazatelem CASD, narodil se Francii a je považován za odborníka na dialog mezi křesťany a muslimy. Pořádá semináře a přednášky ve 49 křesťanských i islámských zemích. Jeho motto zní:
"Bože, pošli mi do cesty lidi, kteří o tobě chtějí slyšet."

Vše bude probíhat jako obvykle. V případě jakýchkoli dotazů se na mě můžete obrátit

Boží soudy přicházejí

Steve Wohlberg

Tato knížka obsahuje dobré i špatné zprávy. Ať tomu věříme, nebo ne, život na této planetě se zhorší a to do velké míry, předtím.....

Formát A6, 40 stran

Touha po Ježíši

Z obsahu: Čas se naplnil, Ježíš náš Záchránce, Boží království je blízko, Ježíš nás varuje....atd

brožúrka Formát A5, 32 stran

Bůh hovoří ke konci světa

Steve Wohlberg

Mnozí z vás si uvědomují, že planeta země je v těchto dnech v problémech. Chtěli byste odhalit skryté.....

Formát A6, 40 stran

Rozhovor s Ježíšem o sobotě

Gordon Anderson

Základní poznatky
održování soboty

Formát A6, 32 stran

Ten, který přichází

Takové je poselství, které nabízí lidem Bible. Představuje Ježíše Krista pověřeného navrátit světu jeho skutečný úděl. Ohledně tohoto tématu však panují jen samá nedorozumění! Jak divná tvrzení jsou často přičítána na účet Písma svatého! A přesto, čteme-li je správně, poselství Bible je nádherně srozumitelné, vyvážené, moudré.

**Formát A5, 280 stran,
cena 50 Kč + porto**

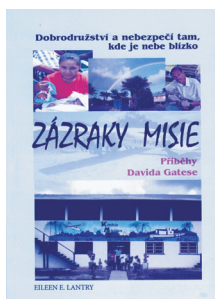

Aktuální výklad 7 troubení

na základě textu Zjevení a Ducha proroctví

Armin Krakolinig

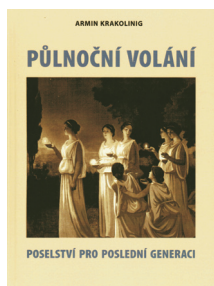
**Formát A4, 80 stran,
cena 25 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese

díl 2.
Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko. Volné pokračování knihy Misijní pilot od téhož autora.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99 Kč + porto**

Půlnoční volání

Poselství pro poslední generaci. Ježíšův návrat se stále přibližuje. Naplnění proroctví o dění ve všech sférách našeho života by nás mělo udržovat v bdělosti.

**Formát A5, 131 stran,
cena 35 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese

díl 1.
Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99 Kč + porto**

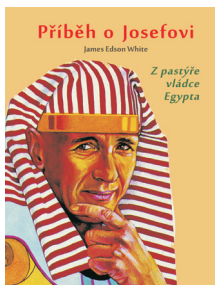

Kniha Job

Cílem této knihy je ukázat čtenáři, jak je možné vstoupit do života vítězství nad sklíčovými problémy.

Armin Krakolinig

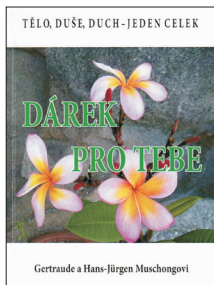
**Formát A5, 180 stran
Tvrdé desky:
cena à 35 Kč + porto
Měkké desky:
cena à 25 Kč + porto**

Příběh o Josefovi

knihy pro děti
Čistá a přímá povaha mladého pastýře, pečujícího o stáda svého otce, příznivé ovlivnila jeho fyzické a duševní schopnosti. Skrze obecenství s Bohem a

Formát A5, 60 stran

Zdraví se nedá koupit

Je to dárek od našeho Stvořitele. Všimněte-li si potřeb vašeho těla, dostáváte i návod jak o něho pečovat.

Tato knížka tě chce povzbudit a pomoci ti na cestě k dosažení tělesného, duševního a duchovního zdraví.

**Formát A6, 70 stran,
cena 15,00 Kč + porto**